

هێرش محمد أمين

کابرایه ده بئیت زور ده وله مه ندو ده ست لآت دار ده بئیت ،
 به هوی پارهو ده ست لآتیه وه کرده وای ده نواند له بیرو عه قلی
 هیچ که سینگ دا نه بوو . . . که سیش نه یده توانی پی ی بلئیت
 بهزی چاوت کلی پئوه به وه هرچی دهوت بوی ده چووه سه ر
 رۆژێکیان جارچی ناو بازارێ شاره که یان بانگ ده کات و
 پی ده لئیت جارێک بده و بلی کابرایه ک هیه ناوی قه یتول
 ناغایه گایه کی هیه هه رکه س بتوانی فیری خویندنه وه و
 نووسینی بکات خه لاتیکی باشی ده داتی .
 هه وال بیاو بووه وه به ناو شارد او خه لکی که و ته مقومقوو
 سه ریان له داواکاریه که ی قه یتول ناغا سو برما .
 هه ر له م شاره دا پساویکی هه ژارو که م ده ست هه بوو
 خیزانیکی گه وره شی که وتوو به سه رداو به سکی تیریوون به ده
 سگ برسی . . . کابرا لئیک دایه وه و وتی : بو ئه م کاره نه گر مه
 ته ستوله مه ئاسان تر نی به به لکو به هویه وه له م هه ژاری و
 چه ره سه ری به رزگارمان بئیت . . . بو به یانی چووه دیوه خانی
 قه یتول ناغا و داوای بینینی کرد . . . خزمه ت کاره کان چوونه
 لای ناغا و تیان کابرایه کی شرو له هاتوو ده یه ویت به ریزتان
 بینیت ؟ ئه مئیش وتی باشه با بئیت . . . کابرا هات و سلاری له
 ناغ کردوو به لا ئوتیکه وه وه لامی دایه وه و وتی :
 چیت ئه ویت ؟

کابرا وتی :

- ناغا هاتوووم گاکه ت فیری خویندنه واری بکه م .
 ناغا وتی : جا ده توانی ؟
 - به لئێ گه وره م ده توانم .
 ناغا وتی : ناخر ئه گه ر نه توانی ده تکوژم .
 - ئاماده م فو ربان ئه گه ر ئه رکه که م به جی نه هینا .
 ئینجا ناغا وتی : باشه برۆو ماوه ی سالیکیشت پی ده دم .
 - به لام ناغا منیش مه رجم هه به ؟
 ناغا وتی : مه رجه که ت چی به ؟
 - خانسوویه کی باش و ته و یله به کی ریک و پیک و باخچه به کی
 گه وره له گه ل دابین کردنی هه موو پئیدا و یستیه کی ژیان بو
 گاکه و خیزانه که شم .
 ناغا وتی : چیت دو ئت بو ت ئاماده ده که م بو ئه وه ی ئه م ئه رکه
 راهه ر ئئیت ئه گه ر نا خو ت ده ترانی ؟
 له ماوه ی دوو سی رۆژدا هه موو ئه و پئیدا و یستیانه ی داوای
 کرد بوو به فه رمانی ناغا هه مووی بو جی به جی کرا و ئاماده یان
 کردو گاکه یان دایه ده ست و به رواره که یان لای خو یان تو مار کرد
 که پاش سالیکی ترو له م رۆژه دا گایه کی خویندنه وار پئشکه ش
 ناغا بکات .
 کابرای هه ژار که و ته ناز و نیعمه ت و خوشی یه وه ژن و
 منداله کانی له ئه و په ری شادی و خوشی کامه رانی دا ده ژیان که
 به خه ویش ئه مه یان نه دیوو . ●
 ماوه یه کی به سه رچوو ناغا ئارامی له به ر برابوو نه یده زانی
 چون هه والی ئه م کابرایه بزانی ت و ئاگا دار بئیت چون گاکه
 راده هینیت ، بو ئه م مه به سته یه کیکی نارد که رۆژ به رۆژ
 چاودیری کابرا بکات و بزانی ت چی ده کات ، کابرای
 چاودیری که ر پاش چه ند رۆژ یک هاته وه لای ناغا و پی ی وت

گه ورم تهو کابرایسه نه قه لقم و نه کاغه زونه هیچ شتیک به کارده هینیت تنها رۆژی دووسی جارده چرینیت به گوی ی گاکه داو هیچی تر.

ئاغا ماویه کی تر هر بهم شیویه ده مینیتسه وه هر چون ده بیت نارام ده گرت له کوتایی مانگی دوانزه دا ئاغا به خوی و خزمه تکارو دست و پیونده یوه ده چنه سر کابرا تاوه کو بزانی گاکه ی فیری خوننده واری کردوه یان نا ته گه نا هر له وی دا سهری له ملی بکاته وه، که ده گه نه ته وی ده ست و پیونده ی ئاغا کابرا بانگ ده کن و پاپیچی ده که نه به رده م ئاغا. ئاغا هاواری ده کات به سهریاو ده لیت:

- ها کابرا چیت کرد.

کابرا ده لیت: ئاغا نیمه بریارمان سالتک نی یه، ئاغا ده لیت: نا، به لام جیاوازی چیه هر نیمرۆی ماوه تو بلنی له ماوه ی ۱۱ مانگه رۆژدا هیچ نه کرد بیت به ته ما بیت بهم یه ک رۆژه شتیک بکه بیت به شتیک.

کابرا پنی ده لیت: ئاغا من هیچ وه لامینک ناده مه وه چونکه نیمه وا بریارمان داوه و ساله که ش هیشتا رۆژ یکی ماوه... ته گه قایلش نابیت فرموون ده چینه لای قازی با تهو دادمان برسیت.

ئاغا ناچار بوو له بهر ته وه ی گفتمی ساله که ی داوه نه ی توانی هیچ بلیت به لام وتی با برۆین بۆ لای قازی.

کاتی گه یشتنه لای قازی کابرای هه ژار حال و مه سه له ی بو قازی روون کرده وه قازیش وتی مافی خوته و ئاغا ناتوانی هیچ له گه ل دا بکات، ته گه ر ساله که ته وا بوو مافی خویه تی ته گه ر به لینه که ت به جی نه هینا چیت لی بکات وه ک به لیتان داوه به یه ک.

ئاغاش ده لیت جه نابی قازی من ده زانم ته م گابرایه هیچی بو نه کردووم چونکه ده لنین تنها رۆژی دووسی جار ده چرینیت به گوی ی گاکه داو هیچی تر.

قازیش ده لیت: ئاغا مادام ساله که ته وا نه بووه ناتوانین هیچ فرمانیک ده ربکه یین.

ئاغا و کابرای هه ژار لای قازی هاتنه ده ره وه و ئاغا سهری سورما بوو نه یده زانی بلنی چی باوه پری ته واویشی هه بوو که ته م کابرایه هیچی بو نه کردوه و تازه بهم یه ک رۆژه ش هیچی بو ناکریت.

بو به کابرای بانگ کرده دیوه خانه که ی و پی وت من لیت خوش ته بم گاکه فیری خوننده واری بوو بیت یان نا به لام ده مه ویت بزانی و تو هه موو رۆژی چیت به گوی ی گاکه دا ده چرپاند؟

کابرای هه ژاریش وتی: ئاغا گفتم ده ده ی تی که توره نابیت و هیچم لی ناکه بیت؟

ئاغا وتی: گفتمی پیاوانه ت ده ده می

کابرای هه ژاریش ده لی: ئاغا من ته م کاره م له تاوه ژاری و که م ده ستی دا کرد وتم ته گه ر سهریشم تیا چوه با مندا له کانم سالتک به خوشی رابووین، بو مه سه له ی دووسی چرپه که ش هه موو جار به گوی ی گاکه دا ده م چرپاند پیوسته یه کی کمان بمرین یان من یان ئاغا.

چونکه به مردنی یه کی کمان به لینه که پوچه ل ده بوویه وه ته گینا جه نابی ئاغا ته گه ر سهرلی شیواوی خوت نه بیت به هوی پاره و ده سه لاته وه که س هه یه بتوانی گا بکاته خوننده وار.

ئاغا له شهرمه زاری خوی و ته و گفتمی که دابووی به کابرا هیچی لی نه کات، لی ی خوشی بوو و ته و پیندا و یستیا نه ی دابوویه پی به خشی و خه لاتیکی باشیشی کرد.

تیبینی:

ته م چیرۆکه م نه پیاوینکی کیری نه من ۶۰ سانه وه وه رگرت له هه له بجه نوی امیس عبدالنه به گ بوو ناسراو بوو (ته مینه کوی) نه سالی ۱۹۸۳ د هه ر نه هه له بجه کوچی دینی کرد خواتنی ی خوش بیت.